U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **N. M.**, zastoupené Mgr. Janem Lipavským, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2017, č. j. OAM-22/LE-BE02-BE04-2017, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2017, č. j. 42 Az 8/2017 – 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobkyně advokátu Mgr. Janu Lipavskému **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 8.228,-Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení žalobkyně nese stát.

O d ů v o d n ě n í

[1] Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2017. Tímto rozhodnutím nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana podle § 12, §13, § 14, § 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Při posouzení věci vycházel soud z následujícího skutkového stavu. Dne 10. 2. 2017 byla žalobkyně kontrolována v obci Dlouhá Ves hlídkou cizinecké policie. Po vyzvání k prokázání totožnosti policistům předložila ID kartu Rumunska, vedenou na její jméno s tím, že je rumunské státní příslušnosti. Po pochybnostech ze strany cizinecké policie předložila platný cestovní pas Ukrajiny vedený na její jméno s vylepeným maďarským

schengenským vízem typu „C“ s délkou povoleného pobytu 6 dnů a s dobou platnosti od 31. 5. 2016 do 31. 7. 2016. Žádný jiný doklad opravňující ji k pobytu na území členských států Evropské unie neměla. Následně byla žalobkyně zadržena a byly s ní zahájeny úkony trestního řízení ve věci padělání a pozměnění veřejné listiny. Na základě uvedeného jí bylo dne 11. 2. 2017 uloženo správní vyhoštění. Za účelem realizace vyhoštění byla téhož dne zajištěna. Dne 13. 2. 2017 podala žalobkyně v zařízení pro zajištění cizinců žádost o mezinárodní ochranu. Dne 17. 2. 2017 došlo k jejímu přezajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

[3] Žalobkyně k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 23. 2. 2017 uvedla, že v červenci 2016 přijela do České republiky mikrobusem přes Slovensko na platný cestovní doklad a maďarské vízum na 6 dní. Předtím pobývala v České republice v roce 2013 asi 3 měsíce na pracovní vízum a v roce 2014 asi 6 měsíců v Polsku, rovněž na pracovní vízum. Žalobkyně pochází z Ivano-Frankivské oblasti, je nakloněna církvi adventistů. Je svobodná, její zdravotní stav je dobrý. Svou žádost odůvodnila především tím, že se obává bývalé manželky svého druha, která jí vyhrožuje. Žalobkyně se od roku 2000 se svým druhem schází a v roce 2003 se jim narodil syn, o jejich vztahu se veřejně nevědělo. V roce 2004 se o tom dozvěděla bývalá manželka jejího druha, udělala skandál a od té doby pokračují problémy a výhrůžky týkající se především výživného na syna žalobkyně. Její druh se v říjnu 2012 rozvedl a od června 2012 žije s žalobkyní a synem ve společné domácnosti. V červenci 2012 došlo k incidentu, kdy bývalá manželka žalobkyni jejího druha napadla, v témže roce došlo k napadení ještě jednou. Proto žalobkyně a její druh začali podnikat kroky, aby mohli odejít a vyhnout se dalším útokům. Poté se jim již dařilo se s bývalou manželkou druha nesetkat. Druhým důvodem žádosti žalobkyně byla ekonomická situace, kdy její druh je bez práce, ona sama měla jen přivýdělky a chyběly jim peníze na živobytí. V bance si vzali úvěr, aby si vyřídili víza a dokumenty pro vycestování V případě návratu by se žalobkyně dostala do špatné ekonomické situace. Na Ukrajině před svým odjezdem žila v obci R. v Ivano-Frankivské oblasti v domě svých rodičů, kam by se mohla vrátit. Žalobkyně si byla vědoma, že na území České republiky pobývá nelegálně, ale nevycestovala zpět na Ukrajinu, protože zde měla výbornou práci. Vyhrožování ze strany bývalé manželky druha, že ji polije kyselinou a že chcípne, a fyzické napadení oznámila žalobkyně na policii, ale nic se nedělo, protože bratr bývalé manželky jejího druha má dobré známosti. Od roku 2012 již k fyzickému napadení nedošlo, ale bývalá manželka jejího druha dělá různé magické praktiky, například chodí do kostela a zapaluje za žalobkyni a jejího druha svíčky jako za mrtvé a dělá různé obřady, aby i fyzicky zemřeli. Žalobkyně se nepokoušela řešit problém přestěhováním v rámci Ukrajiny, protože na Ukrajině není možné si vydělat dost peněz, na studia syna je jich zapotřebí hodně a navíc druh má starou maminku, které musí pomáhat, a tak se v rámci Ukrajiny přemístit nemůže. Žalobkyně na Ukrajině neměla žádné problémy s policií, soudy ani s armádou a nebyla politicky či veřejně aktivní.

[4] Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že stěžovatelka nesplňuje žádnou z podmínek pro udělení mezinárodní ochrany a rozhodnutí žalovaného proto vyhodnotil jako zákonné.

[5] Kasační stížnost podala žalobkyně (dále jen stěžovatelka)formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písmeno a), b) a d) s. ř. s. Konkrétně pak namítala, že původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou. Tento požadavek pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písmeno b) zákona o azylu je v jejím případě s ohledem na výše uvedené skutečnosti naplněn. Dále stěžovatelka namítala, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s otázkou zásahu do jejích lidských práv v oblasti ekonomické a sociální a tedy s možností udělit jí humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, případně doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu. V tomto ohledu je dle jejího názoru napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný.

[6] Zásadní přesah vlastních zájmů ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. spatřovala stěžovatelka v zásadních pochybeních krajského soudu i žalovaného při zjišťování skutkového stavu, hodnocení důkazů a nezákonnosti spočívajícím v nesprávném posouzení právní otázky, které mají přímý dopad do jejího hmotně-právního postavení. S ohledem na výše uvedené poté navrhla, aby byl napadený rozsudek Krajského soudu v Praze zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

[7] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[8] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

[9] V projednávané věci spatřovala stěžovatelka přesah vlastních zájmů v zásadních pochybeních krajského soudu specifikovaných obecně výše. Nejvyšší správní soud však žádná jeho pochybení nezjistil, průběh řízení byl standardní, odůvodnění napadeného rozsudku s ohledem na stěžovatelkou popsaný skutkový příběh bylo dokonce nadstandardní a soud se podrobně vypořádal se všemi skutečnostmi, které uvedla. Žádnou právní otázku, ať již z oblasti práva hmotného či procesního, k níž by byl nucen se vyjádřit za účelem sjednocování judikatury, tak Nejvyšší správní soud v projednávané věci nenalezl, relevantní judikaturu k otázkám, které stěžovatelka nastolila v žalobě a poté opakovaně v kasační stížnosti, uvedl v odůvodnění napadeného rozsudku již krajský soud. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[10] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[11] Ustanovený zástupce stěžovatelky advokát Mgr. Jan Lipavský učinil ve věci dva hlavní úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písmeno b) a písmeno d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, (a první porada s klientem, převzetí věci a příprava zastoupení a dále sepis návrhu ve věci), za což mu náleží odměna podle § 7 a § 9 odst. 4 písmeno d) advokátního tarifu ve výši 6 200,-Kč a náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 600,-Kč. Vzhledem k tomu, že jmenovaný je plátcem DPH, navyšuje se mu s ohledem na § 57 odst. 2 s. ř. s. úhrn uvedených částek o 21%, takže celkově se mu přiznává k úhradě 8 228,-Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení stěžovatelky nese podle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

[12] Nejvyšší správní soud nepřiznal zástupci stěžovatelky odměnu za úkon „další porada s klientem“, neboť jediným úkonem, k němuž byla stěžovatelka vyzvána a jenž měl její zástupce na výzvu soudu učinit, bylo doplnění kasační stížnosti. O té pak Nejvyšší správní soud rozhoduje bez jednání. Tvrzené porady o stanovení procesní strategie jsou tak konzumovány v úkonu přiznaném podle § 11 odst. 1 písmeno b) advokátního tarifu.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. října 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu